

Încă un Crăciun

Nicu Hăloiu

Încă un Crăciun

...

În stropi de dragoste și dor, suflet ud încetișor, adus din vise-n tainic zbor, cu stânci visând nori să străpungă, bătute de zăpezi și ploi, spre cer cu stele să ajungă, să ne sprijine pe noi.

Și brazi, popas de fulgi de nea, și-ascund de noi cetina verde, pitită sub zăpada grea, pădurea de-abia se mai vede.

Nori răzleți plimbați de vânt, sunt grei de-a iernii grea zăpadă, fioroși ca niște zmei, se opintesc pe noi să cadă. Zăpadă-n jur e cât cuprinde, totul e alb imaculat, se-aude cântec de colinde ca un ecou îndepărtat.

Fulgii mari se-nvârt în cercuri ușor învârtoșați de vânt, brazii par ca niște herculi legând cerul de pământ.

În vale satul se aprinde luminându-se-n nămeți, copiii înșirând colinde ronțăie din colindeți.

Câte un fuior de fum, albit și el de frigul crunt, poartă mirosuri de Crăciun, plimbate prin păduri de vânt.

Ar trebui cu bucurie să-L întâmpinăm pe Crist, dar în trista noastră glie și Crăciunul este trist.

Om pune și noi pe masă bucata de caltaboș, să știm că ne-a trecut prin casă, încă un Crăciun și-un Moș.

Ar trebui, dar nu sunt trist, nu mă bucur că exist, dar mă bucur de-un colind când stele pe cer se aprind și cântă nașterea Lui Crist.

Apoi, gândindu-mă mai bine privind cerul maiestuos, mă simt totuși bucuros de încă un Crăciun cu tine!